

Tilbageholdt liv bryder igennem

Af Knud Sørensen

■ »Leve med kulden« er titlen på en debutdigtssamling af Inge Pedersen, og lad det være sagt med det samme: Sjældent har man oplevet en så gennemarbejdet, så sikker og intens samling digte som her.

Inge Pedersen skriver koncentreret. Ikke et overflødig ord er der i samlingens 75 digte, ikke et banalt billede, ikke et udsagn, som der ikke er dækning for i den oplevelse, der formidles til læserne.

Man skal helt tilbage til Marianne Larsens debut for efterhånden mange år siden for at opleve noget tilsvarende.

Samlingen indledes med en række digte, som skifter afmagtsfølelse over for omverdenen. Det lyder måske banalt og almindeligt, men det er ikke nogen banal og almindelig måde, det er gjort på. Og efterhånden som bogen skrider frem, sker der en forskydning i skildringen af de dagligdags ting i retning af

Inge Pedersen: sjældent debut

sansning, indlevelse og accept, hvor »et sådant længe/tilbageholdt liv/er som en undertrykt latter/der bryder igennem/før eller senere«

Det bedste blandt alle de gode digte er nok »min bedstemor sidder i haven«.

Det indledes med erindringsrids om den afdøde bedstemor, som nu kun er et billede på væggen over bordet, men det afsluttes med fortællerens — og læserens — helt elementære oplevelse af noget evigt: »men nu går jeg i mørket på bare fødder/i græsset køligt af regn/for hvert skridt/nærmere:/hende der har lov at ha en tyk mave/for di fjorten børn boede i den/den er deres smukke hus/nærmere:/hendes ansigt/der holdt sig i live/nærmere:/en sky af blomster/en sjælden duftende busk/med et drømme navn/nærmere:/nu sidder min bedstemor i haven«

Inge Pedersen har været længe på vej. Forlaget oplyser, at hun er født i 1936. Forhåbentlig hører man snart fra hende igen. Man kan appellere til hende med et par linier fra et af hendes digte: »gå langt/gå i en stor bue/uden om tavsheden«

Inge Pedersen: »Leve med kulden« Borgen. 123 sider. 98,00

Aktuelt 22.9.82.

JYLL-POSTEN 12.12.82.
BØGER TIL ØNSKE =
SEDLEN

Bedste digter

Når jeg vælger Inge Pedersens bog, »Leve med kulden» som årets bedste digtsamling skrevet af en kvinde, er det simpelthen fordi hun er en forstandig digter med form og indhold i orden.

Samtidig skriver hun om væsentlige ting, der burde interessere både mænd og kvinder. Hun har hold på kønsrolleproblematikken, der i disse år ofte gør det svært at være mand. Det har det ikke altid været. Derimod har det generelt altid været svært at være kvinde, så hun har noget at stå imod med, hun har lært at »leve med kulden».

I et af sine digte anråber hun en eller anden, måske manden, om at hjælpe sig til ikke at smide ham væk, når han ikke kan klare at samle stumperne af et forhold og ligner alt andet end den store beskytter.

*død over
mine glansbilleder af dig
mand mand*

Sådan slutter digtet. Men Inge Pedersen runder mange andre menneskelige hjørner i sin bog, og hun er velgørende uhadsk. At hun så oven i købet er debutant og midt i fyrrerne, gør det ikke mindre spændende, at hun har skrevet en så vedkommende bog.

(Borgens Forlag, 98 kr.)

Eva Bostrup

Knud Sørensen:

Årets lyrik- debutant

■ Det har været et vældig godt lyrikår. Mange etablerede lyrikere har udsendt samlinger, der måler sig med deres bedste. Larsen, Riffbjerg, Stinus, Poulsen, for nu blot at nævne nogle af efternavnene fra den dyng.

Men det er en debutant, jeg vil slår på tromme for her. Inge Pedersen, hvis »Leve med kulden» (Borgen, 98 kr.) viste en modenhed, sikkerhed og væren helt sig selv, som gjorde et usædvanlig stærkt indtryk.

Aksel
8/12-82.

18 . 15. OKTOBER 1982 – 21. OKTOBER 1982

Bøger *Weekendavisen*

Bogrevue

Inge Pedersen: Leve med kulden. Digte, 120 s. Kr. 98,00. Borgen.

INGE Pedersen har skrevet en væsentlig bog, som man måske kunne kalde en poetisk udforskning af et personligt kvindeunivers. Hun kender både sine mål og midler. Målet er en selvindsigt, der giver muligheder for grænsesprængning. Ved alle korsveje i bogen bruger hun rammemetaphorer til illustration af strammende bånd, som omgivelserne, konventionerne, vanerne har pålagt hende. Hun begynder med den snævre vinduesramme og slutter med livskredsen i hvilken hun – ganske vist med nogen usikkerhed – tegner »ild/luft/roser/ og et beboeligt landskab«. Det er mere end en frihedsdrøm, snarere en slags betinget forløsning. De midler, hun bruger til at lukke op for snæverheden hedder erkendelse gennem billedet. Herigennem sætter hun mange ting på plads, f. eks. manden,

der venligt og ømt placeres et andet sted end der, hvor han selv gerne vil være (nemlig bag en Humphrey Bogart-maske). Skal hun karakterisere sig selv, finder det ikke sted ved hjælp af romantisk blomstersprog. Hun har sit eget spændende forråd af troldurter, sværdliljer, tidsler, piggede og flammefarvede udadtil, men bag overfladen vokser Monets åkander. Man oplever i hendes bog en vækst, hvor en sikker selvfølelse, en produktiv uafhængighed gror frem, særlig smukt illustreret i et digt om en glasblæser. Det er lykkedes Inge Pedersen klart, stædigt, smukt og usentimentalt at kortlægge en vækstfase i en kvindeskæbne af i dag fra kropsrørelser over holdninger til selvorientering og poetisk produktivitet.

Finn Stein Larsen